

[Steen Folke]

Endelig ønsker jeg til slut på forespørgerens vegne at fremsætte følgende:

Forslag om motiveret dagsorden.

»Folketinget tager afstand fra planer om gennem akt eller traktat at udvikle EF mod en union med fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik, udhuling af veto retten og udvidelse af EF-Parlamentets beføjelser.

Tinget går derefter over til næste sag på dagsordenen.«

Formanden:

Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (se ovenfor). Dette forslag indgår nu i forhandlingen.

Robert Pedersen (S):

Det er snart 10 år siden, at to tredjedele af den danske befolkning traf den beslutning, at vort land skulle være medlem af De europæiske Fællesskaber, og vi kan også snart fejre 10 års jubilæum for landets deltagelse i disse fællesskaber.

Forud for denne afgørelse gik der jo en lang, en meget grundig og en seriøs debat, hvor en række mennesker fandt, at i de mange påvirkninger, der ville ske i vort land med medlemskabet, vejede de negative ting tungest, hvorfor man måtte stemme nej. Mange mennesker – altså det store flertal – fandt, at de positive påvirkninger, vi kom ud for både økonomisk og på andre områder, var af en sådan karakter, at de tilsagde, at Danmark var en del af Fællesskaberne.

Vi er glade for, at hr. Steen Folke sådan set har taget lidt forskud på jubilæumssamtalen om emnet, for det, der jo skilte de mennesker, der drøftede og tog stilling til disse ting, var netop de politiske konsekvenser. Det er vel ikke forkert at sige, at mange af dem, der talte med samme stemme som hr. Steen Folke, hævdede, at et lille land naturligvis måtte samarbejde med visse store nationer måtte komme ud for nogle uønskede politiske påvirkninger, og dette i sig selv opvejede de andre væsentlige økonomiske fordele, der var.

Vi var mange, der ikke delte denne frygt. Vores mangel på ængstelse for EFs politiske konsekvenser gik på to ting. For det første at der mellem de store magter i EF er forskellige interesser, at det ville være sjældent i af-

gørende spørgsmål, at Vesttyskland, Frankrig og England var fuldstændig enige. Det andet og det væsentligste for os var, at de politiske beslutninger skulle træffes ud fra samstemmighedsprincippet. Det vil sige, at Danmark rent faktisk havde et veto i politiske anliggender.

Det blev imødegået dengang med henvisning til en række ambitiøse hensigtserklæringer, Davignonrapporten og udtalelser af Brandt om, at militært samarbejde ville følge efter, men det var aldrig nogen sinde henvisninger til de rent faktiske konkrete resultater eller til realiteterne. Man henviste til beslutninger og hensigtserklæringer fra grupper, men ikke til den faktiske politik, der var ført i de daværende seks lande.

I den socialdemokratiske gruppe er vi meget tilfredse med den redegørelse, udenrigsministeren har givet. Vi er helt enige om, at den folkeafstemning, som fandt sted, var den afgørende beslutning for vort land. Skulle der ske fundamentale ændringer i de forudsætninger, hvorudfra folket har valgt, er det klart, at befolkningen må spørges ved en ny folkeafstemning. Det finder vi ikke er tilfældet. Vi finder, at de politiske forudsætninger stadig væk er de samme, som de var, dengang vi skulle træffe vor beslutning.

Hvis vi ser på, hvad der rent politisk er sket, kan man godt undre sig en smule over, at forespørgslen bliver stillet, for i denne sal og i nævnet, hvor vi ikke må referere, hvad der bliver talt om, har jeg aldrig nogen sinde erfaret, at de rent faktiske politiske udtalelser er stødt imod ønskerne hos et flertal af politiske partier, heller ikke hos hr. Steen Folke. Han har også udtalt udadtil, at han fandt det glædeligt, at man tog afstand fra den russiske invasion i Afghanistan. Jeg har hørt, at hr. Steen Folke har været meget tilfreds med, at man ikke betragtede Camp David-aftalen som, skal vi sige slutspillet for at bringe fred i Mellemøsten, men at EF ligesom gik et stykke videre.

Jeg mener også, at hr. Steen Folke – eller i hvert fald det parti, han repræsenterer – med stor glæde konstaterede, at de europæiske lande i Helsinkiakten i 1975 gjorde en positiv indsats, at man i den alvorlige aktuelle situation i Polen har taget en afbalanceret stilling, og man har jo heller ikke kunnet kritisere hele Nord-Syd-arbejdet, hvad der er sket med Lomékonventionerne og med de